

Club Excursionista de Gràcia

OCTUBRE
DESEMBRE
2 0 1 5

PASSATGE MULET, 4

08006 BARCELONA

TEL: 93 237 86 59

FAX: 93 237 31 48

“MAI ENRERA”

Publicació degana de la premsa de Gràcia

Creu de Sant Jordi 1992 - Medalla d'Honor de Barcelona 2004

Placa de Bronze de la Reial Ordre del Mèrit Esportiu 2011

Butlletí social

XXXIII Any - 2a. Època,

Núm. 138

Fundat l'any 1922

XXXVI EDICIÓ DE LA MATAGALLS-MONTSERRAT

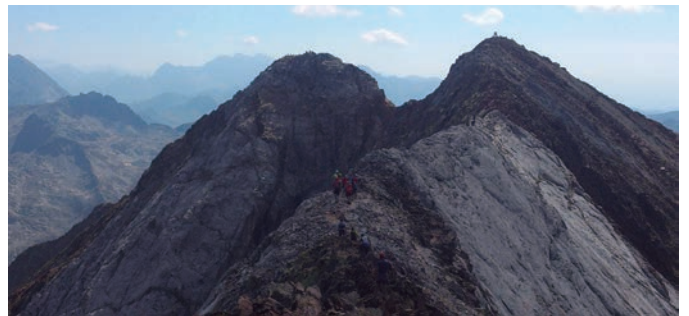

Fotografies de la sortida i del primer avituallament (Aiguafreda)

PIC DU MIDI D'OSSAU (2.884 m.)

SORTIDA A LOS INFIERNOS

Fotografies d'Eli Figuera i Adrià Chueca

El dia 25 d'abril, el Nepal va viure uns segons terribles. Un terratrèmol d'entre 7,8 graus i 8,1 va veure sacsejar la capital, Katmandú i algunes zones del nord, sobretot la vall de Lantang. El 12 de maig hi hagué un segon moviment de 7,3 graus de magnitud. A conseqüència dels dos moviments sísmics van morir, segons dades oficials 8.857 persones, hi hagué moltíssims més ferits i un incomptable nombre de gent desplaçada al quedar-se sense llar. Només a la vall de Lantang es calcula que una allau de glaç, fang i pedra s'endugué més de 250 persones. També l'alpinisme internacional va viure la catàstrofe en directe. Una allau al camp base de l'Everest, provinent de la paret del veí cim del Pumori, va deixar dinou morts.

Abans d'aquests terribles terratrèmols, Nepal ja era un dels països més pobres d'Àsia. La seva difícil orografia ha fet que des de sempre, viure entre les muntanyes més altes del planeta, hagi esdevingut una tasca difícil.

Un moviment solidari es va engegar a molts llocs del món, però en especial va ser la gent que estima la muntanya, qui més es va implicar a ajudar al Nepal. Qui hagi tingut el plaer de viatjar fins aquest país asiàtic, ja sigui per visitar Katmandú, o bé a anar de "trekking" o millor encara a enfilar-se a algun dels seus cims, haurà copsat com d'amables sempre han estat els nepalesos. Ens han rebut amb els braços oberts i amb un somriure a la cara que ens ha encisat. A més, l'alpinisme mundial sempre ha mirat el Nepal com una fita, ja que allí hi ha vuit de les catorze muntanyes més altes del món, de fet és un país que viu als peus de l'Everest i tota la gran serralada de l'Himàlaia.

Era evident que el nostre club també s'havia de mobilitzar en l'ajuda al Nepal. Diverses persones varen demanar a la Junta per dur a terme algun tipus d'acció que permetés recaptar diners per poder enviar i ajudar a pal·liar en part el sinistre.

És justament en els moments durs, quan els muntanyencs hem de mostrar la nostra solidaritat envers a aquells que tan bé ens han acollit hi ens han ofert els seus paisatges per gaudir-los. És per tot això, que el Club Excursionista de Gràcia, va organitzar una jornada solidària amb Nepal.

El dia 14 de juliol la sala d'actes del club es va fer petita per encabir a tothom que volia assistir a les diferents activitats que es dugueren a terme. Primer va intervenir David Verge, que ens va presentar què és l'organització Namlo Europa. Aquesta ONG va ser creada ja fa uns anys per Magda Nos, la primera alpinista catalana a aconseguir un 8.000, el Cho Oyu, juntament amb Mònica Verge l'any 1989. La tasca d'aquesta entitat havia consistit fins ara a crear escoles en zones rurals, i dotar-les de professors nepalesos. Com ens va ensenyar en un vídeo, el terratrèmol va destruir precisament una de les primeres escoles que es van crear.

Aprofitant el que ara ens permet la tecnologia vàrem poder parlar en directe amb Magda Nos, que ara viu als Estats Units, i ens va fer alguns comentaris més sobre Namlo.

Esther Raya, una noia que treballa en postproducció a Barcelona Televisió, ens va ensenyar un vídeo que havia gravat ella feia molt poc al Nepal. Patricia Alcaraz, de l'organització Namlo, ens va passar un altre commovedor vídeo de com malviu molta gent al Nepal i el molt que es pot fer per ajudar. També es varen visionar unes impactants imatges preses tant a la ciutat de Katmandú, com a les rodalies i al camp base de l'Everest, just en el moment del terratrèmol i de l'allau a la muntanya. Per acabar l'acte, Toni Vives va fer un muntatge fotogràfic explicant com és el Nepal i la seva gent.

Després, a la planta baixa es va instal·lar una paradeta on es venien collarets i altres artesanies nepaleses, fetes precisament per les dones de les comunitats que l'ONG Namlo apadrina al Nepal.

Tots els diners recollits durant aquesta jornada solidària, segur que hauran ajudat a millorar les dures condicions que ha de suportar la gent del Nepal que ha perdut les seves cases i pobles.

Adherit a:

Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya
Associació d'entitats Excursionistes del Barcelonès
Grup Alta Muntanya Espanyol

Federació Catalana d'Espeleologia
Federació Catalana d'Entitats Corals

Membre Fundador de la Federació Internacional de Càmping i Caravàning

EDITOR: Club Excursionista de Gràcia

DIRECTOR: Guillem Martín i Brasó

COMPOSICIÓ: Equip del Butlletí

CORRECCIÓ a càrrec de: UNIÓ DE FEDERACIONS
ESPORTIVES DE CATALUNYA

a/e:cegracia@cegracia.cat

web: <http://www.cegracia.cat>

facebook: <https://www.facebook.com/clubexcursionistadegracia>

IMPRESSIÓ: Multitext, S. L. U. - Barcelona

Dip. legal: B.9720-1961

ALTES DE SOCIS

- 9.413 BERNADÀS ALBERICH, CLARA
- 9.414 AULADELL MARTÍN, ADRIÀ
- 9.415 MEYA VALLS, DÍDAC
- 9.416 LILLO SARRET, JORDI
- 9.417 GOROSPE ALONSO, PABLO
- 9.418 PEQUEÑO SÁNCHEZ, ANA

NOTA INFORMATIVA SOBRE EL CONCERT DE NADAL

Aquest any el concert de Nadal es farà el divendres dia 18 de desembre.

Fem aquesta nota al butlletí, perquè normalment la data sempre cau en dissabte, però per dificultats tècniques, no és possible i el farem el divendres esmentat.

També recordem, que el lloc de la celebració serà a l'Ajuntament de Gràcia a les 20 hores.

LOTERIA DE NADAL

Ja està disponible a la secretaria del Club la loteria de Nadal d'aquest any

AGENDA

OCTUBRE

10 i 11, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya. Alta Muntanya
SABOREDO (2834 m)
Coordinen: Jordi Cuevas i Sergio Javierre

10, 11 i 12, dissabte, diumenge i dilluns
Secció de Muntanya. BTT
VOLTA AL BOUMORT

18, diumenge
Grup de Senders
**GR-3 SENDER CENTRAL DE CATALUNYA
L'Estany, coll de Montjoia, Moià (12 km)**

22, dijous
Grup de Fotografia
**Xerrada: Exposició (velocitat,
diafragma, ISO) "modos escena"**

24 i 25, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya. Mitja Muntanya
EMPORDÀ
Coordina: Jordi Pi

24 i 25, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya. BTT
VOLTA AL PANTÀ DE MONTREBEI

25, diumenge
Grup de Fotografia
**Sortida a la Zona volcànica de la
Garrotxa i Fageda d'en Jordà**

27, dimarts
GEDE
X Cicle de Pel·lícules d'Escalada "Josep
Maria Rodés"
**Connexions a Gal·les - Escalada en roca
al País de Gal·les**

Passatge Mulet, 4 - 08006 Barcelona - Tel 93 237 86 59 - Fax 93 237 31 48
e-mail: cegracia@cegracia.cat - web: www.cegracia.cat

LOTERIA DE NADAL

El portador d'aquesta participació juga DOS EUROS (2,00 €) en el bitllet

Núm. 42129

del sorteig que es celebrarà a Madrid el dia 22 de desembre de 2015.

Tot taló estripat o esmenat serà nul. Caduca als TRES mesos.

Els premis superiors a 2.500 euros per decim, tindran una retenció del 20% en la proporció corresponent al valor nominal d'aquestes participacions.

Donatiu: 0,50 €

Dècims dipositats a:
Club Excursionista de Gràcia
Passatge Mulet, 4
08006 Barcelona

31 i 1 de novembre, dissabte i diumenge

Grup de Senders

Vall de Boí

31 i 1 de novembre, dissabte i diumenge

Curs d'Orientació Tradicional

NOVEMBRE

7 i 8, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Alta Muntanya

GRA DE FAJOL, BASTIMENTS i PIC DE L'INFERN (2873 m)

Coordina: Jordi Monsó

7 i 8, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. BTT

SERRALADA LITORAL

14 i 15, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya / Club Pirenaic

Curs de Vies Ferrades

Director: Cesc Claramunt

15, diumenge

Grup de Senders

GR-3 SENDER CENTRAL DE CATALUNYA Moià, can Xei, Monistrol de Calders (15 km)

21 i 22, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Mitja Muntanya

COMA DE VACA

Coordina: Núria Ferrer

24, dimarts

GEDE

X Cicle de Pel·lícules d'Escalada "Josep Maria Rodés"

La revolució de la vall - Història de l'escalada a Yosemite

26, dijous

Grup de Fotografia

Xerrada: Color, temperatura de color

28 i 29, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya

Curs de Progressió en crestes

Director: Adrià Chueca

29, diumenge

Grup de Fotografia

Sortida al Parc Natural del Montseny

DESEMBRE

12 i 13, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Alta Muntanya

FONT BLANCA (2914 m)

Coordina: Xavi Bertran

18, divendres

Cantaires Muntanyencs

CONCERT DE NADAL

20, diumenge

Grup de Senders

GR-3 SENDER CENTRAL DE CATALUNYA Carull, l'Estany (10 km) Dinar de Nadal

22, dimarts

GEDE

X Cicle de Pel·lícules d'Escalada "Josep Maria Rodés"

Alberto Iñurrategi - Perfil, trajectòria i expedicions

27, diumenge

Secció de Muntanya. Mitja Muntanya

PEDRAFORCA 360°

Coordina: Núria Ferrer

**A la nostra pàgina web trobareu la informació actualitzada de totes les sortides i els requisits necessaris per a poder-hi participar.
A: www.cegracia.cat**

ACAMPADA

Estiu 2015

Aquest any la secció de Càmping va organitzar les vacances d'estiu a Osca, al Càmping Laspaúles, lloc ja visitat en altres anys i prou interessant per la situació on es troba i les possibilitats de fer activitats diverses.

L'assistència va ser prou satisfactòria, ja que de les 6 caravanes i una tenda, ens vàrem ajuntar amb un total de 16 persones, dues d'elles infantils, amb la qual cosa que la trobada va ser del tot perfecta.

En el temps de l'estada, es van portar a terme diferents sortides culturals ampliant els nostres coneixements del romànic en visites guiades a Durro, Taüll, Boi, temple Budista a Panillo, etc. La Ribagorça és cultura, és natura que vam saber aprofitar i també gastronomia amb la fira artesanal del formatge.

En activitats esportives es va fer una sortida per assolir el cim del Gallinero, de 2.728 metres. L'expedició va ser molt concorreguda i fins i tot els dos infantils van fer cim. També es va aprofitar que teníem dos ciclistes experts en BTT i van fer sortides a Cerler i a diferents indrets de la propera França.

També es va sortir a caçar "GEOCACHING" que són objectes amagats en qualsevol lloc, que havíem de trobar seguint les coordenades. Tenim experts en la secció que no deixaven tresor per trobar.

I com no podia ser d'altra manera i seguint el costum de la Secció, el dia 12 d'agost vam celebrar el dia de la Festa Major, tots els acampats ens vam ajuntar a la taula per compartir uns moments

sincers d'alegria i amistat i vam aprofitar per felicitar a la sòcia Patricia Albaladejo que aquell mateix dia va complir 17 anys.

El temps va ser amable amb nosaltres i la direcció del Càmping Laspaúles ens va proporcionar les atencions necessàries en tot moment cosa que va facilitar que el retorn a casa de tots els acampats fos amb el record d'una estada amb bona companyia.

Fins a l'any que ve?

Toni Albaladejo

(Més fotografies a la contraportada - pag.104)

CULTURAL

El passat 11 de setembre, el nostre club, com ja és costum, va participar a l'homenatge de Rafael de Casanova. Una llarga espera fins poder fer l'entrega del nostre ram, que va ser el preludi del que ens esperaria per la tarda, l'assistència massiva i particular a la Via de la Meridiana.

Un dia molt especial, que ens va fer sentir a tots molt units i entusiasmats cap un projecte en comú.

Dolors Làzaro

Restes de Neandertals al Moianès

Durant la seva vigència, la nostra antiga secció, el Grup de Recerques Arqueològiques, avui tancat, va fer diferents prospeccions pel territori català, sota els auspicis del Museu Arqueològic de Barcelona. Cap als anys 70, la Secció dirigida per alguns prestigiosos arqueòlegs, socis del Club, va entossudir-se en buscar per la zona del Mojà, restes del pas dels Neandertals, concretament, a la cova del Toll i la Teixonera.

La falta de mitjans i les dificultats que oferien les coves van fer abandonar aquell projecte. Avui, podem afirmar que no anaven desencaminats en el seu projecte. Ben al contrari, el grup format per Jordi Rosell, Dionisi Fuiteras i Eudald Carbonell de l'Institut Català de Paleoecologia han publicat la descoberta d'una ocupació de fa més de 50.000 anys de caçadors neandertals al Moianès.

El lloc va estar habitat ja que s'ha descobert la indústria lítica de caça. Eines, fabricades per humans, i restes òssies apunten l'existència de grans carnívors. Tot això demostra que hi va haver una ocupació estable en aquesta zona.

Restes òssies, indústria lítica i eines de cacera Neandertal (50.000 anys)

Aquesta informació dona suport a aquells socis que s'entossudien en buscar l'home de neandertal. A més, fa palès que el nostre Club, cap als anys 70, ja perseguia aquest descobriment d'avui i que estudiava els grans carnívors de Catalunya, entenent l'evolució humana dels poblats neandertals de fa 50.000 anys.

Dolores Làzaro

GIE

Les activitats realitzades pels socis del GIE en el segon i tercer trimestre del 2015 són les següents exploracions:

·2.4.2015. **Avenc de Can Xixolina** (Ordal)
Participants: Toni Robert i Dolores Boter

·9.4.2015. **Avenc de l'Arlà** (Albinyana, B. Penedès)
Participants: Ricard Alsina, Toni Robert i Dolores Boter

·16.4.2015. **Cau de la Guilla** (Guilleries) Participants:
Ricard Alsina, Toni Robert i Dolores Boter

·24.4.2015. **Bòfia de Llosanques i Bòfia Gran de la Corba** (Rasos de Peguera) Participants: Toni Robert i Dolores Boter

·26.4.2015. **Forat de les Gralles** (Cerdanya)
Participants: Sergi Duatis, Leo Castelló, Toni Robert i Dolores Boter

·30.4.2015. **Pou de Costa Dreta** (Montserrat)
Participants: Toni Robert

·7.5.2015. **Mina El Molar** (Bellmunt del Priorat)
Participants: Toni Robert i Dolores Boter

·14.5.2015. **Avenc Pompeu Fabra** (Ordal)
Participants: Toni Robert i Dolores Boter

·21.5.2015. **Forat de Sant Ou** (Montgrony)
Participants: Toni Robert i Dolores Boter

·28.5.2015. **Avenc del Llest** (Serra de l'Obac)
Participants: Toni Robert i Dolores Boter

·4.6.2015. **Cova de les Rondes** (La Llacuna, Anoia)
Participants: Ricard Alsina, Toni Robert i Dolores Boter

·11.6.2015. **Cova de les Encantades de Toloriu** (Alt Urgell) Participants: Toni Robert i Dolores Boter

·18.6.2015. **Cova del Brugal i Cova de Sant Miquel** (Montsec d'Ares) Participants: Ricard Alsina, Toni Robert i Dolores Boter

·25.6.2015. **Avenc de Mas Traval** (Garraf)
Participants: Toni Robert i Dolores Boter. En aquest cas es prenen mesures d'O₂, ja que ens havien dit que semblava que faltava oxigen. Les mesures preses van ser totalment normals.

·2.7.2015. **Bòfia de Sant Jaume** (Bergadà)
Participants: Ricard Alsina, Toni Robert i Dolores Boter.

·9.7.2015. **Avenc dels Esquirols** (Ordal)
Participants: Toni Robert i Dolores Boter.

·16.7.2015. Prospecció a la Zona de Masella (Cerdanya) Topografia de diverses cavitats petites. Tot pendent de publicar. Participants: Toni Robert i Dolors Boter.

·23.7.2015. **Avenc del Pont de l'Escalat** (Ordal) Participants: Toni Robert i Dolors Boter.

·30.7.2015. **Cova de Rotgers** (Borredà – Bergadà) Participants: Toni Robert i Dolors Boter.

·6.8.2015. **Fou de Bor** (Bor – Cerdanya) Participants: Toni Robert i Dolors Boter. Intentem entrar a la Galeria Canela però el sifó està molt alt i rebent aportació d'aigua.

·20.8.2015. **Avenc del Gori i Avenc de la Cuneta** (Ordal) Participants: Sergi Duatis, Leo Castelló, Toni Robert i Dolors Boter.

·27.8.2015. **Avenc de Castellsapera** (Serra de l'Obac) Participants: Leo Castelló, Toni Robert i Dolors Boter.

·10.9.2015. **Cova de Castellolí** (Anoia) Participants: Ricard Alsina.

·17.9.2015. **Tuta de Castellar de n'Hug** (Bergadà) Participants: Ricard Alsina, Toni Robert i Dolors Boter.

·25.9.2015. **Cova Freda de Collbató** (Montserrat) Participants: Toni Robert i Dolors Boter.

Com en anteriors ocasions, totes les dades i fotografies d'aquestes sortides han estat facilitades per Dolors Boter i es publiquen puntualment tant a l'Espeleoindex com a l'Espeleobloc.

Per què espeleologia?

Fa temps que he perdut el compte de les vegades que m'han fet aquesta pregunta. I malgrat això, no em cansaré de respondre-la.

Vista des de fora, l'espeleologia dóna la imatge d'esport hostil: és bruta, es fa sota terra, vas arrossegat,... Sent així, què ens empeny als espeleòlegs a practicar aquest esport? Doncs moltes coses. Quines? Tot seguit us explico quines són les que em motiven a mi.

Si bé és cert que la llum del sol ens toca ben poc, no ens falten els paisatges. No veiem cels blaus, ni muntanyes imponents, ni valls eternes. Tenim un altre tipus de vistes. Més dures, això sí, però igual de vives. La sensació que tens quan el frontal, de cop, il·lumina un sostre curull d'estalactites; o quan t'enlluerna una colada d'un blanc que creies impossible en un lloc així; o quan la llum d'un company et permet veure a contrallum les vetes i textures d'una bandera, són imatges que no

tenen res a envejar a les que trobem sobre terra. A més, el fet de veure només el tros que un mateix il·lumina, li dóna a tot plegat un aire de singularitat. De manera similar al gat de Schrödinger, és com si totes aquestes formacions només existissin perquè un les està mirant. Et sents una mica privilegiat.

Una altra qualitat de l'espeleologia és el silenci. M'explico. Hem d'anar a llocs molt isolats per poder practicar algun esport de muntanya i que no es coli cap soroll artificial. Per sorolls artificials em refereixo tant a motors de vehicles com a mòbils inoportuns com a tantes altres fresses de la vida moderna que ens acompanyen en el nostre dia a dia. Amb l'espeleologia això ens ho estalviem. Tant hi fa que estem al Garraf, als Pirineus o enmig de l'Atlas marroquí, el resultat sempre és el mateix: entres uns pocs metres dins la cavitat i es fa el silenci. Sé que aquesta tranquil·litat no és una cosa grata per a tothom, però a mi em porta directa cap al plat fort de per què m'agrada practicar aquest esport. I aquest plat és: la desconexió total de la realitat.

A banda del vessant esportiu, l'espeleologia em dóna una cosa que he aconseguit de ben poques maneres i és la desconexió de la que abans us parlava. Pel fet d'estar sota terra, es perden les referències temporals. I si a això, hi afegim la concentració que necessitem per a la progressió i l'absència d'interferències del món exterior, el resultat és que deixes el dia a dia aparcat fora de la cavitat i tens unes hores per a gaudir sense preocupacions.

Tot això em porta a estimar aquest esport i a seguir recomanant-lo a tothom. Encara que se us arrufin les celles quan sentiu a parlar de l'espeleologia, si us agrada la muntanya, us animo a què algun dia us deixeu portar a aquest gran i desconegut món subterrani. No sé si us agradarà, però de ben segur que us sorprèn.

Cristina Xifra

**AGÈNCIA
DE VIATGES**

MUNTANYA

PIC DE CERTASCAN (2.853 m), 11 de juliol de 2015

La Marisa i jo decidim fer el Pic de Certascan fugint de la ruta més habitual (des del refugi de Certascan) i sortint des de Quanca.

Sigui quina sigui la ruta escollida, és una ascensió llarga, de més de 1.400 m de desnivell, només escurçable si fas nit al refugi.

Així doncs, deixem el cotxe després d'un revolt pronunciat a l'esquerra just passat Quanca, on comença una pista que va als llacs del Port. Després d'equipar-nos, baixem uns metres per tornar a fer el revolt i agafar un corriol que surt a l'esquerra de la carretera. Seguim el caminet i ens trobem un munt de tendes. És un campament d'Escoltes. I els nens encara estan dormint. Els monitors, tot just es lleven. Saltem un muret artificial de pedra i anem a parar a una bifurcació amb indicacions del GR-11 que va a Tavascan o l'altre que va a les Bordes de

Noarre. Nosaltres anem cap a Noarre. El camí va pel bosc i enfila amunt sense pausa. Aproximadament tres quarts d'hora més tard, arribem a les Bordes, un conjunt de cases aïllades en un entorn bucòlic, enmig de prats i amb les muntanyes al fons. Allà, enllacem amb el GR que va cap al refugi de Certascan i que també forma part de la Travessa La Porta del Cel. Seguim doncs, amb un bon pendent pel bosc, seguint un riu i amb les mosques una mica pesades, la veritat. Un parell d'hores després d'haver deixat el cotxe, sortim del bosc i arribem a una vall oberta, la Pleta de Guerossos. El cartell indica que a l'esquerra, vas al Llac de Flamisella (potser ho farem a la tornada...) i recte, cap el nostre objectiu. Ganyipem una mica i seguim les

marques de GR, o les marques verdes o les fites. Després de travessar la petita "vall", enfilem recte per unes roques llises i una mica perdedores (sort que estan ben seques..., si no segur que ens fotem de cap...) fins a arribar ara ja, a un petit coll on trobem el primer llac de Guerossos. Voregem el llac, pugem més i trobem un segon llac. Aquí ja la pujada no ens dona treva, i anem sortejant també clapetes de neu. Fa una mica de vent, totalment suportable perquè si no la calor seria bastant molesta. Tot i així el sol escalfa molt. Finalment, arribem al coll del Certascan. Ens queda ja l'última pujada fins al cim per una tartera empinada i sinuosa que ens costa de pujar. Comencem a veure la Pica d'Estats, majestuosa, amb la resta de tres mils. Se'm posa la pell de gallina. Sempre li tindrè "carinyo" a aquest cim per l'esforç que em va suposar pujar-lo i per com vaig acabar. Però tinc ganes de tornar-la a fer. Per fi, arribem al cim i al vèrtex geodèsic. En aquell moment, estem soles. Veiem el llac de Certascan, l'Arieja és un mar de núvols, a l'altra banda el Montroig i l'Estanyó, i més lluny ja, suposem que són els grans 3.000 dels Pirineus d'Ossa. Com sempre, quedo extasiada pel que veig. No em cansaré mai, malgrat l'esforç, de veure el que veig. Això sí, aquesta vegada amb una mica de mala llet perquè estic afamada... i pensant en la punyetera tartera de baixada, i com ho farem per no caure de cul. Dinem una mica més avall arrecerades del vent i mentre va arribant gent.

La baixada es fa mooooolt llarga, no s'acaba mai... Tant hem pujat? Ens preguntem atabalades! No ens ho ha semblat pas! I vinga baixar i baixar i baixar.... Les bordes de Noarre no arriben mai i el camí del bosc es fa pesat... Sort que les mosques ens han donat una treva...

Finalment, i després d'unes quantes hores d'excursió, arribem empolegades i matxucades al cotxe. La Marisa condueix fins a Tavascan, on ens espera una dutxa reparadora i merescut sopar.

Eli Figuera

PIC DU MIDI d'OSSAU, 2.884 m. 20 d'agost de 2015

Un dels meus somnis acomplert! Des que vaig veure el Midi fa un parell d'anys, des de no recordo quin cim, que em vaig "enamorar" d'aquest pic. En un principi, vaig pensar que seria un objectiu impossible: no tenia cap mena de noció d'escalada (encara que aquí són passos de grimpada) i em conformava en fer la volta al cim algun dia. Mai em vaig arribar a imaginar que em plantejaria pujar-lo. I en aquesta quimera vaig arrossegar la Marisa, que no va dubtar en cap moment d'acompanyar-m'hi.

Després dels sis dies del Tour de l'Aneto (115 km, 11.332 m de desnivell acumulat), i d'un parell de dies de descans, el dimecres 19 d'agost vam deixar el cotxe a l'aparcament d'Aneou, des d'on surt un sender marcat cap al refugi de Pombie, on ens esperava l'Adrià.

Sota un ambient distès però amb alguna pinzellada de nervis continguts (Ho podré fer? Em quedaré clavada? M'entrarà el pànic?), vam "estudiar" la ruta i vam revisar el material necessari: corda, talabard, casc, reverso... El sopar al refugi ens el van donar a les set de la tarda i vam anar a dormir d'hora.

Dijous, abans de les vuit del matí, i després d'un frugal esmorzar (millor, així pesarem menys per pujar, hahaha), vam començar a caminar per un camí molt marcat que ens va portar en mitja hora al Coll de Suzon. Des del coll, surt un altre caminet cap a l'esquerra, que et condueix ja directament al peu de la primera xemeneia, d'uns 15 m i amb passos de II°. Ens vam col·locar el talabard i el casc i ja ens vam encordar. Recordo que la meua ascensió per aquesta primera xemeneia va ser una mica caòtica: entre els impresentables que tenen pressa i poca paciència, el mosquetó de seguretat que va col·locar l'Adrià i que pels nervis no recordava que estava posat i els bastons que es van enganxar a la corda, en fi... A trompicons vaig pujar... Però la Marisa, que anava darrere meu, va patir els esbufecs d'un d'aquells que tenia pressa i del qual no dic el nom...

Un cop superat el primer pas, de seguida arribà la segona xemeneia, d'uns 30 m i un pèl més difícil que la primera (II°+), però que vam pujar molt més tranquil·les. Aquí, ens vam treure la corda i vam continuar a peu, per un camí més o menys marcat, bastant empinat. I sense adonar-nos ni encordar-nos, vam enfilar per la tercera xemeneia, més llarga i més fàcil que les anteriors, i vam gaudir moltíssim. Un cop passada la creu de ferro, l'ascensió al cim es fa per una mena de tartera descomposta, bastant molesta de pujar, però sense cap més secret que agafar-s'ho amb calma i anar fent, fins que de cop,

sembla que arribes a dalt de tot però encara ens quedava passar un parell de crestetes, i allà ens vam tornar a encordar.

I què puc dir del cim? Que és espectacular? Que el dia va ser fantàstic? Que estava tan emocionada que no podia ni parlar? I és que podies fer una panoràmica de 360°: Balaitús, Gran Facha, Garmo Negro, Infernos, Vignemale, Peña Telera, Anayets, Bisaurin, Agulles d'Ansabere, Anie.... En fi, inexplicable!

Al cim, vam ganyipar una mica, vam recuperar forces i ens vam fer les fotos de rigor. I va haver-hi una anècdota molt divertida amb uns bascos que resulta que havien arribat en grups diferents però que es coneixien de vista per un amic en comú... Unes abraçades i una il·lusió que els va fer trobar-se... Vam riure molt. I vam començar el descens: primer tocava el tram de tarteram, que vam baixar còmodament fins arribar a la primera xemeneia: ens vam encordar i vam baixar desgrimpant i jo vaig aprendre a fer-ho d'esquena, perquè sempre he tingut la mania de fer-ho de cara. La segona, vam la vam fer en 'descuelgue' i va ser bastant accidentada en el sentit que teníem a un grup que esperava també per baixar. Jo mentre anava fent, em vaig atabalar una mica i no acabava de veure on havia de posar els peus. A tot això, un dels que

aparentment se les donava de líder, em va voler ajudar però al final, va ser ell qui es va posar en perill i de retruc a mi... A més, jo no podia continuar perquè tenia un grup de francesos que estava recollint la corda i no em deixava passar, mentre la Marisa i l'Adrià estaven preocupats perquè no veien massa bé què estava passant. I la tercera, rapelant: primer, va baixar la Marisa, la mar de bé. I jo molt xula, m'hi vaig llançar sense pensar-ho, però a mitja baixada es va "acabar" la paret i no sabia per on tirar... Finalment, vaig pendolar (patac contra la paret) i vaig acabar baixant com vaig poder... La xuleria es va quedar pel camí, hahaha.

Ja a baix, amb l'adrenalina descarregada i pletòrica (bé, jo del tot no, perquè com que sóc molt exigent amb mi mateixa, vaig considerar que el ràpel no l'havia fet gens bé), vam desfer el camí cap al

refugi, on vam dinar tranquil·lament i la guarda ens va convidar a les postres. Ens vam acomiadar de l'Adrià i vam anar cap al cotxe, no sense fer ullades enrere mirant el Midi.

Una excursió preciosa, plena d'emocions i de bons records.

Eli Figuera

(Més fotografies a la contraportada - pag. 82)

LOS INFIERNOS, 29 d'agost de 2015

La Gisela i el Joan ens van proposar al Pereco i a mi, pujar al Mont Perdut a finals d'agost, però com que no vam trobar lloc al refugi de Gòriz, vam analitzar altres opcions.

I, casualment, es va proposar pujar a Los Infiernos, un altre dels meus somnis des que l'havia vist al cim de la "Gran Facha" feia dos anys. Les imponents "marmoleres" em van impressionar moltíssim i vaig tornar a pensar que potser era massa cim per mi... Però després d'informar-nos, vam veure que era assequible, això sí, no apta per a persones amb vertigen o no acostumades a grimpar. I la pernocta la faríem al flamant i nou refugi de los Ibones de Bachimaña.

Així doncs, superemocionada, vam marxar el divendres 28 d'agost cap al Valle de Tena (cada cop m'agrada més aquesta zona) i Panticosa. Darrere del Refugio de la Casa de Piedra, surt el GR-11 que et porta directament al refugi, passant per la "Cuesta del Fraile" i el seu salt d'aigua. Vam arribar d'hora al refugi, que sincerament, està molt i molt bé. Habitacions àmplies, amb armariets (et deixen pujar la motxilla), amb lavabo i dutxa a la mateixa habitació, aigua calenta... En fi, un petit luxe a més de 2.000 m d'alçada. Ens van dir que al dia següent hi havia dues curses: la Trail Valle de Tena 8K i la 4K, i que ens creuaríem amb ells en algun punt de l'itinerari, per això també hi havia tant d'ambient. Vam fer temps i a l'hora de sopar, vam estar xerrant amb una parella de Vilanova de Sau que anava a fer el Garmo Negro i que tenien un gos molt maco i simpàtic.

Dissabte, abans de les 8 del matí, ja estàvem en marxa, tot i que un dels companys portava una galipàndria considerable... L'excursió segueix pel GR-11, vorejant l'Ibon de Bachimaña Bajo per arribar a l'Alto. De moment, encara que el camí era pedregós, la pujada era suau i encara no veiem el nostre objectiu. Un cop passat aquest Ibon, el camí gira a l'esquerra, per arribar a Los Ibones Azules i des d'allà, ja vam poder veure la famosa "marmolera" dels Infiernos. Espectaculars miris per on els miris! Aquí ja vam començar a trobar-

nos corredors, a qui deixàvem passar i donàvem ànims. Alguns ens donaven les gràcies, altres només podien esbufegar... El coll que puja fins al Collado del Infierno no dóna treva: ziga-zaga, tartera i pedres... Un cop arribats al coll, vam poder contemplar el Collado, l'Ibon i el Pic de Tebarray, molt bonics també.

Comencem a pujar cap a l'esquerra, per anar remuntant i flanquejant el Garmo Blanco, ja que volíem evitar la cresta on havíem llegit que hi ha algun pas de grimpada aeri. Un cop fet el primer tram, ja només quedava (hahahahaha) anar grim pant i flanquejant fins a arribar a un caminet que just separa els dos colors de la pedra: el grisós i el blanc. Allà, el caminet era bastant còmode fins que has de remuntar cap al primer cim (Infierno Occidental). Aquí la cosa es complicava una mica ja que el camí es perd i havies d'anar pujant per on podies, sense massa llocs on agafar-te ja que es tracta d'un tram de pedra solta. A part de concentrar-te en la pujada, has de vigilar que no et tirin pedres els que estan més amunt, molt recomanable el casc encara que ens havien dit que no calia. Finalment, vam arribar al primer cim. Altre cop, en poc més d'una setmana, vistes espectaculars: Balaitús i Gran Facha a tocar; Vignemale, Garmo Negro (on hi havia una festa muntada entre el control de pas i els corredors, amb gaita inclosa), el meu "estimat" Midi... I la cresta: glups! La famosa cresta, on has de travessar la marmolera.... Vam anar fent a poc a poc i mirant on posàvem els peus i cap problema. I així vam arribar a l'Infierno Central, el més alt dels tres, 3.081 m.

Després de recuperar forces, vam tornar pel mateix camí, però a vegades, segons quina perspectiva tens, tot sembla més fàcil, i jo, que m'havia atabalat a la pujada, vaig baixar com una campiona. Bé, vam baixar tots com uns campions fins al Coll del Infierno. A partir d'allà, ens ho vam prendre amb calma i vam anar fent, buscant entre rialles a la Nerea..., que es veu que era la primera dona que competia de la cursa llarga i que una noia de l'organització buscava insistentment. Vam parar a dinar en un dels Ibones Azules i vam arribar al refugi sobre les sis de la tarda. Merescuda dutxa, descans i sopar, amb partida tramposa de Trivial inclosa.

I diumenge, dia de tornada i de possibles cues, vam baixar d'hora cap a Panticosa per l'altre vessant del GR-11, el Camino de los Machos li diuen. Preciós sender que discorre per les alçades i que baixa suaument fins al Balneari.

I què puc dir? Doncs gràcies als meus companys que em van ajudar en tot moment, que és un plaer poder compartir sensacions tant xules i emocionants amb ells i que els Infiernos, realment, valen la pena, impressionen quan els tens davant i tenen el "premi" d'unes vistes privilegiades quan arribes als cims.

Eli Figuera

(Més fotografies a la contraportada - pag. 82)

L'ascens al Toubkal

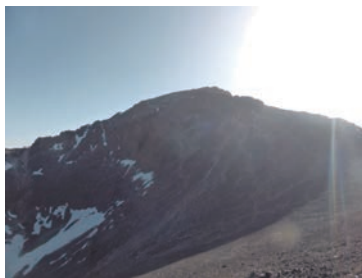
El Toubkal té una alçada de 4.167 metres i és la muntanya més alta que hi ha al Marroc i a tota l'Àfrica del Nord. Està dins del Parc Nacional del Toubkal, a la serralada de l'Atlas. La veritat és que aquesta primera muntanya va ser el meu primer 4 mil, i igual

com diuen que el primer petó no s'oblida mai, doncs aquest 4 mil sempre el portaré dins.

Per què vaig triar el Toubkal? El Toubkal va sortir per una expedició que es va muntar pel pont de l'1 de maig de l'any passat. Ens vam apuntar perquè teníem moltes ganes de fer un 4 mil i era una oportunitat de provar-me amb un cim d'aquesta alçada sense grans dificultats tècniques. Així que vam agafar l'avió i directes cap a Marràqueix.

Una vegada vam arribar a Marràqueix, vam fer nit allà i al dia següent vam agafar un taxi per anar fins a Inlil, que és el poble des d'on es comença el trekking fins al Toubkal.

Des del poble d'Inlil fins al refugi del Toubkal hi ha aproximadament unes 5 hores. Hi ha dos refugis, el del Toubkal o Luis Enert i l'altre és el dels Moflons. El primer és el més antic i

al que acostumen a anar la gent de muntanya, així que vam anar cap allà mentre els burros ens portaven tot l'equipatge fins al refugi. Al cap de 5 hores vam arribar al refugi, on ens van preparar un té, vam poder menjar un cuscús que estava impressionant, vam descansar i al dia següent ens vam llevar a les 4 h del matí aproximadament per a les 5 h, estar ja caminant cap al Toubkal.

Vam començar pel Toubkal oest, després vam anar fins al Toubkal de 4.167 metres d'alçada i a partir d'allà vam acabar de fer dos cims més, un també de 4 mil metres i l'altre el Tim Verin, de 3.800 metres.

Aquest cim té l'atractiu, per dir-ho d'alguna manera, que en el seu cim es va estavellar fa molts anys un avió de càrrega que portava armament cap a un poble d'Àfrica. En el cim de la muntanya hi ha encara restes del fuselatge d'aquest avió sinistral i tot el que és el pendent de la muntanya també n'està ple.

Després d'un 'tute' d'unes 15 hores des que vam sortir del refugi, vam arribar al poble d'Inlil. D'aquell poble vam poder anar fins a Marràqueix i allà vam tenir una nit i tot el dia següent per gaudir de l'hospitalitat de la gent de la ciutat. Vam fer una mica de turisme, vam anar al soc (zoco), vam visitar un halal, etc. Realment, la gastronomia i tot el que vam veure d'aquella gent ens va agradar moltíssim i ens va captivar. I aquesta va ser l'experiència que vam tenir al Toubkal.

Josep Vilella

Presentació de la XXXVI Travessa Matagalls-Montserrat

El passat dijous tres de setembre es va presentar, com ja és tradició en els darrers deu anys, la 36a Edició de la Travessa Matagalls-Montserrat al Parlament de Catalunya.

En una sala plena de gom a gom, fou presentada la 36a Edició de la Mm, amb la presència de la presidenta en funcions del Parlament de Catalunya: Molt Honorable Sra. Nuria de Gispert, el president de la UFEC: Sr. Gerard Esteva, el president de la FEEC: Sr. Jordi Merino, la presidenta del CE de Gràcia: Sra. Marisa Carreño i del coordinador de la Travessa, Sr. Eduard Albareda. A més i com a públic, hi varen assistir també els alcaldes del Brull (Sr. Ferran

Teixidor) i d'Aiguafreda (Sr. Joan Vila), també hi era present l'excomissari del Tricentenari i ara candidat de Junts pel Si, Sr. Miquel Calzada.

La ronda d'intervencions, la va començar el Coordinador de la Travessa, i va fer un repàs a la història de la Mm, des de la primera edició (any 1972, en plena dictadura amb tot el que això comportava) i avui en dia i com ha anat evolucionant en tots els seus apartats la prova, i va acabar tot establint un paral·lelisme entre la Mm i la gran Travessa que des de fa tres-cents un any du a terme el poble català.

Els senyors Esteva i Merino varen fer palesa la gran afició que hi ha al nostre país per la muntanya i per les diferents activitats que s'hi duen a terme (segons declaracions del Sr. Merino, més de set-centes en un sol any).

En el seu torn, la nostra presidenta va remarcar tots aquests darrers anys en què el club ha tingut l'honor de ser rebut (i amb tota la cordialitat, val a dir-ho) pel Parlament de Catalunya per tal de mostrar a tothom que any rere any la nostra Travessa es posa en marxa i és capaç de moure entre marxadors, voluntaris i d'altres, prop de quatre mil persones.

Va tancar l'acte la Molt Honorable presidenta del Parlament de Catalunya, la Sra. Núria de Gispert, la qual va fer públic en primer lloc, que aquest seria el darrer any en que ella presidia el Parlament, perquè havia decidit deixar la política. També va fer esmena a la 'proesa' de l'excomissari del Tricentenari Sr. Miquel Calçada en acabar la Travessa de l'edició anterior, ja que aquest havia fet públic l'any passat la intenció ferma d'acabar la prova. El parlament va seguir fent esmena de la tasca que tenim tots junts com a poble i que, malgrat els impediments, traveses i pals a les rodes, acabarem sent allò que entre tots vulguem.

En acabar aquest parlament, es va donar per tancada la presentació de la 36a Travessa Matagalls-Montserrat.

Una Matagalls diferent

El cap de setmana del 19-20 de setembre creuaren l'arc de sortida de la Matagalls-Montserrat 3.000 marxadors, disposats a fer la travessa en menys de 24 hores.

Aquesta era la 36a edició i no per ser-ho deixava de ser una nova experiència, per primera vegada la sortida es feia des del nucli del Brull.

El nou lloc de sortida al ser més ampli, va facilitar la presència d'acompanyants i això va fer de la sortida, un esdeveniment molt espectacular i digne d'una travessa com és aquesta.

Tanmateix aquest canvi comporta una sèrie de canvis que van influir per fer una millor travessa, s'escurcen quatre quilòmetres llargs del recorregut, els 15 quilòmetres que ens duïen a Aiguafreda pel Pla de la Calma i baixant per no massa bons camins, ara s'han convertit en 10 quilòmetres de còmodes seguint un GR, aquest fet conjuntament amb l'avançada de l'horari de sortida que permetia gaudir de llum natural més temps ha fet que la mitjana de temps de la travessa, s'hagi retallat en una hora llarga, i que hagin arribat a Montserrat un 85% dels participants.

Els canvis sempre saben greu, però la festa de la sortida i el major nombre d'arribats ho fan més portador.

Francesc Pedros

(Fotografies a la portada)

Col·laboració Solidària de la Mm

Aquest any degut a què hem fet un control dels corredors inscrits amb el braçalet, hem tingut un excedent de menjar més important que en altres edicions de la Mm.

Ja és tradició des de fa anys, entregar aquest sobrant a una ONG i enguany ha estat una que es diu Caliu situada a la parròquia de Sant Joan d'Horta i que es dedica a repartir menjar entre els sense sostre del barri.

Van estar molt agraïts per tot el menjar entregat i feliços per la quantitat de gent que podrien ajudar, "com si els hagués tocat la loteria".

Entrevistes als marxadors de la 36a Edició de la Matagalls-Montserrat

(Entrevistes realitzades per Gisela Cabré)

PREGUNTES:

1. Quantes vegades has fet la MM? I quantes l'has acabat?
2. Com t'has preparat per la marxa?
3. Vas sol o en grup?
4. Per què fas la MM?

CISCU SUAU
Cervera
Dorsal 26

1. Vuit vegades i acabat set
2. Aquest any no me l'he preparada gaire, però el que he fet és córrer.
3. Anem tres
4. Perquè m'agrada venir a fer-la. La primera vegada va ser per provar i després com que ens va agradar el funcionament, hem repetit.

MARIONA PRAT
Torelló
63 anys
Dorsal 3262

1. Una vegada i la vaig acabar
2. Jo faig sortides de 20 km i en faig de dues a tres vegades a la setmana
3. Normalment vaig sola
4. Perquè m'agrada molt, encara que quedi molt cansada, l'endemà em dona molta felicitat.

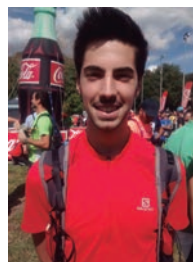
ROGER CLIMENT
Montcada i Reixach
15 anys
Dorsal 2993

1. Aquesta és la primera
2. Sí, com que faig triatló, els entrenaments em serveixen per preparar-me
3. Vaig amb el meu pare
4. Perquè tenia l'espina que tenia ganes de fer-la i el vaig convèncer.

EMPAR ARNAU
Castellà del Vallès
51 anys
Dorsal 1564

1. L'he fet tretze vegades i les he acabades les tretze
2. Intentant sortir quasi bé cada dia per la muntanya
3. En principi sortim en grup, però després ja veurem com es fa
4. Perquè m'agrada molt.

ÁLVARO FERNÁNDEZ
Granollers
22 anys
Dorsal 218

1. La primera vegada que la faig
2. He estat fent durant l'estiu bastant muntanya, he fet rutes de 40-50 km
3. Som dues persones
4. Tinc ganes de fer-la perquè sóc aficionat a la muntanya.

LAURA CAUBET
Barcelona
25 anys

1. Cap, és la primera
2. He entrenat, he anat a córrer i a fer muntanya
3. En grup
4. Perquè és un repte que sempre he volgut fer i aquest any ens hem apuntat i aquí estem.

OSCAR UNSIÓN
La Roca del Vallès
41 anys

1. La setena vegada i l'he acabat quatre
2. Aquest any molt malament, la faré per inèrcia
3. Vaig acompanyat amb amics
4. Per passar-ho bé i objectiu acabar-la.

MONTSERRAT VENDRELL
Castellà del Vallès
62 anys
Dorsal 3291

1. Si acabo aquest any, vint-i-set; la vaig començar el 1989 i he vingut cada any. Sóc Matagallera
2. Sortim quasi cada dia a caminar, com que sóc de Sant Llorenç del Munt pugem sovint a la Mola. També fem trajectes més llargs fent altres travesses.
3. Vaig en grup, però el que em fa més il·lusió és que ho faig amb la meva filla i aquesta és la seva sisena vegada. Li estic encomanant.
4. M'ha enganxat! El primer any em va fer molta il·lusió fer el Matagalls i des de llavors m'autoanomeno Matagallera.

SENDERISME

SOPAR SENDERS 2015

El passat 30 de juny es va celebrar el tradicional sopar de Senders de fi curs (temporada 2014-2015), ens vàrem reunir al restaurant "El Pescadito de Balma", seixanta-set comensals, socis i no socis, per fer recompte de les activitats i desitjos d'un bon estiu.

Naturalment, aprofitarem d'esdeveniment per fer un repàs de la temporada amb les sortides mensuals de senderisme que, aquest any ens ha portat a recórrer part del GR-3 el Senders Central de Catalunya (Circular Lleida-Lleida) entre Castellar de n'Hug i l'Estany i gaudir dels magnífics paisatges que l'envolten. A més de les sortides de "cap de setmana" a la Peña Oroel (Jaca), Penyagolosa al Maestrat i el Congost de Mont-rebei, totes elles d'un interès màxim i unes agradables estades i caminades.

També és ocasió d'agrair la tasca de tots els qui contribueixen al desenvolupament de les sortides en diferents tasques més o menys feixugues.

Naturalment es va fer el "sorteig amb tongo" que va beneficiar uns quants sofridors entre l'escriadassa de la concurrència.

Vàrem continuar amb els projectes vinents, que seran la continuïtat del Sender GR-3 des d'on el vàrem interrompre, l'Estany, fins a Solsona. A més dels clàssics caps de setmana encara per determinar, el dinar de Nadal, el sopar de l'any vinent, l'organització i guiatge de la Barnatresc per Barcelona i la Naturtresc per les rodalies.

En fi, les activitats pròpies del nostre club per les quals, una vegada més, sol·licitem la màxima col·laboració i comprensió.

Plaça del Diamant 9 - 08012 Barcelona
Tel i Fax: 93 218 41 17
www.espeleonus.com
info@espeleonus.com

COL·LABORACIONS

SANT PERE DE MONTGRONY

L'església de Sant Pere de Montgrony es troba situada al contrafort de la Serra de Montgrony, en ple Prepirineu a 1.408 m d'altitud, a l'anomenat Pla de Sant Pere. El marc paisatgístic és incomparable a cavall entre el Ripollès i el Berguedà. Des del seu emplaçament es poden contemplar la serra d'Ensija i el Pedraforca.

L'església parroquial de Sant Pere, documentada des de l'any 899, és un edifici d'una sola nau, amb una capçalera a llevant formada per tres absis en forma de trèvol, dels quals destaca poderosament el central. La porta s'obre a la façana de migjorn i és aixoplugada per un atri, cobert per una volta de canó apuntada i obert a migjorn per una porta flanquejada per dues finestres. La nau és coberta amb una volta de canó seguit, reforçada per un arc toral, centrat, i la unió amb l'absis central, amb una volta de quart d'esfera. A la façana meridional, sobre l'absidiola, hi ha un campanar d'espada amb dos ulls, de proporcions molt esveltes.

Exteriorment, l'edifici és totalment nu i mancat d'ornamentació, llevat de l'absis, on es desenvolupen els característics motius llombards d'arcuacions cegues en sèries de tres arcuacions entre lesenes, les quals a l'absis central es completen amb un fris en dent de serra. Cal destacar la gran gruixària dels murs, construïts amb petits carreus, simplement escairats i disposats en filades irregulars, que proporcionen una gran solidesa a l'estructura de l'edifici. (Font: El Romànic de Catalunya)

RECORDS DEL MONTGRONY

Quan penso en el Montgrony ho faig en un tot, és a dir, el temple, la serra i el seu entorn i l'hostatgeria.

El record més antic que tinc del Montgrony se situa al voltant d'ara fa cinquanta anys. Va ser en una sortida del club, organitzada crec recordar per Víctor Barbé.

Veníem de Guardiola de Berga per passar-hi la nit i vàrem arribar que ja era ben fosc. Recordo que va ser tota una aventura, perquè la porta d'accés al Santuari era tancada i com a solució per entrar-hi se'ns va ocórrer que podíem accedir-hi des de les Planelles per una cornisa coneguda com el "mal

pas" fins al Puig de Sant Pere, i des d'allí accedir a l'hostatgeria. No recordo com va acabar la història, ni com va ser que vàrem aconseguir entrar, però el que sí sé, és que l'accés per Sant Pere també era tancat. Per acabar-ho d'adobar l'hostatgeria estava en obres i per aquest motiu ens varen acollir en una part de la casa que encara no tenia les finestres instal·lades i vàrem dormir al terra en màrfeques.

Molts anys després hi he tornat diverses vegades, perquè els que foren els meus sogres hi tenien molta tirada, fins i tot vàrem fer estades de diversos dies. Els primers temps agafàvem un taxi des de Ripoll fins a Gombreny i des d'allí pujàvem a peu. Més endavant es va obrir una pista forestal que arribava fins al Santuari i aleshores hi pujàvem en cotxe. Amb els anys, l'estat d'aquesta va anar millorant fins acabar eixamplada i cimentada.

Tota l'hostatgeria era molt monàstica i l'hora dels àpats, tota una història, sobretot el moment del sopar en què el mossèn custodi del Santuari (Mossèn Marià) no permetia servir les taules fins que no s'havia resat el rosari que passava personalment.

Hi hem estat en totes les èpoques de l'any. Amb neu que quasi bé ens deixa incomunicats, o patint un fort temporal de vent que fins i tot ens va desencallar una porta del cotxe. Fins i tot hi hem celebrat Nadals o Caps d'Any amb tota la família.

Ha estat el punt de sortida de nombroses excursions i hi hem fet bona part dels seus cims, la Cubil, Pedra Picada, Costa Pubilla.... Encara ara, hi seguim pujant, actualment amb fills i néts. Ja fa molts anys que el mossèn Custodi va traspasar i els nous cuidadors de l'hostatgeria han millorat força les instal·lacions, que d'alguna manera han perdut bona part de l'encant que tenien quan aquelles primeres estades amb els companys del club.

Text i dibuix d'Alonso Gómez Barbé

SABIES QUE...?

- La muntanya més alta de la Terra, si es mesurés des de la base fins al cim, seria a l'illa de Hawaii. L'Everest recolza sobre l'altiplà tibetà, situat a 3.600 m d'alçada, de manera que mesurat des d'allà "només" té 5.230 m d'alçada. En canvi, el volcà **Mauna Loa** de Hawaii té la seva base a 5.500 m per sota el nivell del mar i una alçada, per damunt d'aquest nivell, de 4.169 m: més de 9.600 m en total. És el volcà en actiu més gran del món i *Mauna Loa* vol dir, en la llengua nativa, 'Muntanya Alta'.

- Les **sequoies** (*Sequoiadendron giganteum* i *Sequoia sempervivens*) són els éssers vius més alts i voluminosos del món. La sequoia més gran que es coneix, anomenada General Sherman, es troba al Parc Nacional de les Sequoies de Califòrnia; aquest arbre viu des de fa més de 2.150 anys, té una alçada de 84 m i un perímetre a la base de 31,3 m. N'hi ha un altre, descobert el 2006 al Parc Nacional de Redwood, situat al nord de Califòrnia, anomenat Hyperion i menys voluminós, que és considerat **l'arbre més alt del món**, amb 115,55 m d'alçada i un perímetre de 13 m. Els boscos de sequoies subsisteixen a l'Amèrica del Nord i en una zona molt reduïda de Xina. A Catalunya, les poques sequoies que tenim són totes plantades per l'home, i la més vella no té més de 150 anys. Considerades avui, moltes d'elles, arbres monumentals, en podem

localitzar al Montseny (3 exemplars a Can Casades de Santa Fe a Fogars de Montclús, una d'elles de més de 40 m d'alçada; 2 al arborètum de Masjoan d'Espinelves; 1 al roquer d'Arbúcies, i 1 al noguer de Viladrau, de 7,6 m de diàmetre) i a la comarca d'Osona (1 al mas Tortadès de Vilanova de Sau, 1 a can Vives de Seva, 1 a les Planes de Cantonigròs i una altra a la finca Rocafiguera de Sora). A la ciutat de Barcelona en tenim un exemplar dins el parc del Laberint d'Horta, prop del safareig interior, que fa uns 23 m d'alçada, uns 2,2 m de perímetre a 1,3 m de terra i deu tenir uns 80 anys. Evidentment no són com les de Califòrnia però, per la seva monumentalitat, edat i bellesa, fan goig de veure.

- **On fa més fred, al pol Nord o al pol Sud?** Al pol Sud, on l'any 1983 es va arribar a la temperatura més baixa mai registrada a la Terra: $-89,2\text{ }^{\circ}\text{C}$ a la base soviètica de Vostok (davant els $-70\text{ }^{\circ}\text{C}$ registrats al pol Nord). Els forts vents antàrtics, de fins a 333 km/h, contribueixen a que s'arribi a aquestes baixes temperatures.

- El costum de **fer xocar les copes en l'acte de brindar** té l'origen, diuen, en els romans, que pensaven que en el plaer de beure participaven tots els sentits excepte el de l'oïda; per això feien xocar les copes i els gots entre ells per tal que el soroll que produïen incloguessin en aquest acte el sentit de l'oïda. Hi ha qui diu que l'origen és medieval: es feien xocar les copes a vessar de tal manera que el líquid es barrejés per tal de demostrar que no estava enverinat.

- Els **pous de glaç o de neu** es construïen molt a prop d'on hi havia una riera, en una zona d'ombra, i el procés per fabricar el glaç de manera natural gairebé era el mateix a tot arreu. Es desviava l'aigua de la riera, s'estancava afegint-hi més aigua per fer més gruix i, quan consideraven que ja tenia la mida oportuna, se serrava en barres o blocs fàcils de guardar i transportar. En anys de moltes nevades es feia servir per fer els blocs també neu compactada. Aquests s'estibaven dins els pous (anomenats, segons els llocs, *pous de gel*, *poues*, *neveres*, *caves*, *cases de sa neu*, etc.), normalment de planta circular i, per aconseguir un bon aïllament, semi-enterrats o totalment subterranis. Als Països Catalans s'han conservat prop d'uns 200 pous, situats normalment en les regions costaneres i preli-torals. A l'interior escassegen i al Pirineu són rars. A l'alta muntanya la proximitat de la neu i la falta de calors continuades no ho feia tan necessari. A l'estiu el gel, convenientment embalat i aïllat amb elements vegetals, era traguinat a l'om d'animals fins als punts de consum. S'utilitzava com avui amb la finalitat de refredar o conservar aliments i per a múltiples usos mèdics i terapèutics.

Josep Arisa

CONVIDATS PER SOPAR

GEDE

Cloenda del IX Cicle de Pel·lícules

El propassat 16 de juny es va acabar el IX Cicle de Pel·lícules Josep Maria Rodés amb la projecció d'un parell de films sobre el Makalu. Les dues filmacions tractaven del Pilar Oest d'aquest 8.000 himalaienc i donaven dues visions diferents, segons la climatologia que varen patir les dues expedicions que van intentar aquest grandíol pilars.

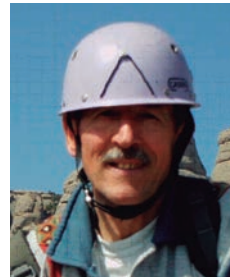
Aprofitant l'avinentsa, la presentació la feu el nostre amic Jaume Matas i Grau el qual va participar a l'expedició de Terrassa de l'any 1988 i que intentaren la via original a aquest vuit mil. En Jaume ens assabentà que és una muntanya batuda constantment per forts vents i sotmesa a grans variacions de la temperatura. En l'intent realitzat pels companys terrassencs van haver de desistir-hi degut a circumstàncies atmosfèriques que aconsellaren l'evacuació de la zona.

Abans de la projecció dels films es va aprofitar l'acte per fer un petit reconeixement a Jaume Matas en forma d'un tac d'escalada amb l'emblema del GEDE i seguidament signà en el llibre dels escaladors i muntanyencs notables que han participat en els diferents cicles de pel·lícules. Aquest reconeixement per la seva aportació al GEDE mitjançant l'obertura de vies, participació en expedicions, l'escriptura de guies d'escalada i la confecció d'articles per a la revista Mai Enrera a més de la seva pertinença al Nostre Grup durant molts anys, s'inscriu en un intent de la recuperació de la memòria històrica del nostre col·lectiu.

Acabada la sessió ens acomiadarem fins al proper mes d'octubre, en què de nou ens trobarem per a gaudir del X Cicle de Pel·lícules Josep Maria Rodés. A REVEURE.

Joan Alarcón

Sortida dels Veterans del 2015

Diumenge 21 de juny d'enguany. Per la porta del bar de Ca l'Anna del Bruc les cares dels companys i companyes del GEDE més o menys habituals d'aquestes trobades comencen

a aparèixer i amb la sorpresa alguna d'elles gens habitual. També participen exmembres del GEDE que fidels a la convocatòria no ens fallen, el matrimoni Sales (l'Enric i l'Antonietta) que hem avançat per la carretera amb el seu flamant i ben conservat R-4 (quatre llaunes). Els darrers en arribar són la Fina, en Ramon i la seva filla que vénen de la comarca de la Noguera i fa molt de temps que no comptàvem amb la seva presència. Esmorzar animat i repàs de l'actualitat, on no falten al·lusions i preguntes per la gent que no ha pogut venir

a la trobada. A la sortida del bar ens posem d'acord per a dividir-nos per escalar i quedar a la tarda per a dinar tots junts. Anem tots cap a Collbató on en curta pujada ens dividim en tres grups que ens dirigirem uns cap a la Codolosa, altres cap al mateix sector de Collbató i els demés que aprofitaran per a fer una bona caminada.

Ja a l'hora del dinar i mentre ens traiem la calor amb alguna cosa fresca, mengem amb gana després de l'esforç, comentem l'excursió i escalades escomeses i els projectes de les ja properes vacances. Sense preses i després del "cafetó" ens acomiadem fins a la propera activitat on segurament, ens tornarem a trobar.

Activitat feta el 21 de juny del 2015 amb la participació de divuit persones.

Joan Alarcón

Ascensió al Cavall Bernat

Ja feia temps que teníem pendent pujar al Cavall Bernat per una de les vies més populars i concorregudes: la Punsola Reniu, perquè la seva ascensió no et deixa indiferent; gaudim d'una escalada vertical i mantinguda però poc exigent en els llargs més difícils gràcies a què està ben equipada.

Aproximació: Deixem el cotxe a Santa Cecília i agafem el camí de l'Arrel, un camí planer que ens porta fins al peu de l'imponent Cavall Bernat. Abans de la canal, pugem per un corriol fins a arribar a una rampa de tercer grau que superem fàcilment sense encordar-nos, per trobar la primera reunió.

Vigileu! Si us trobeu embarcats en una canal tren-cadissa i bruta, no aneu bé! Però no patiu, podreu rapelar des d'un romaní.

Anem pas a pas:

L1-L2. Aquests primers llargs, són ramposos i amb bona presa, però hem d'estar atents, ja que les assegurances allunyen tot i que no ens faran patir en cap moment. IV+

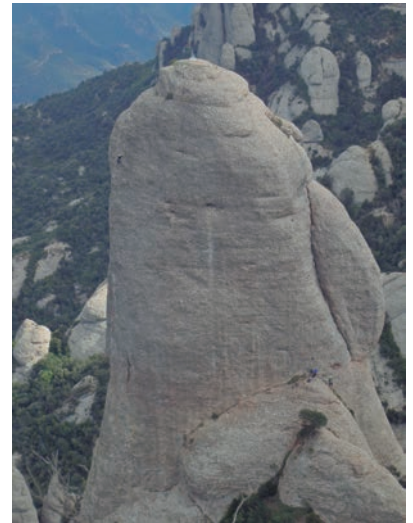
L3. Trenta-cinc metres de 'quinto' montserratí on cal escalar i col·locar-se bé. La seva fissura abans de la reunió ens fa disfrutar de valent.

L4. Només sortir de la reunió, veiem que les assegurances estan més juntes, perquè fent justícia a la famosa dita: "si aleja se deja", l'escalada passa a ser una mica més exigent. Uns metres més amunt ja ens podem relaxar. V+

L5-L6. Els dos llargs més verticals i amb el cantó més petit; escalem el que podem, i si no de cinta a cinta en A0 i tiro 'porque me toca'. Si volem fer-ho en lliure serà 6b+ i 6c (o més...).

L7. Últim llarg interessant per arribar al cim. Començarem amb un petit flanqueig ben ambientat que ens fa canviar de vessant just abans d'enfilars amunt. Últims metres facílts on la distància entre assegurances ens recorda que estem a Montserrat. IV+/A0 o 6a

Finalment, coronem el cim! Extraordinàriament ens trobem ben soles dalt del Cavall i només una altra cordada s'enfila per la via Puigmal. Uns desconeguts montserratins ens han fet un reportatge fotogràfic dels darrers llargs de la via. A les fotos, s'aprecia el recorregut i la verticalitat d'aquests llargs.

El descens es fa per la via normal. Caldrà fer dos ràpels, un fins a sobre la berruga, i l'altre fins al peu de via.

Baixarem per la canal del Cavall, equipada amb cordes de vaixell, cadenes i altres, fins a topiar de nou amb el camí de l'Arrel.

Una escalada per gaudir d'un bon dia d'estiu; la diversió i les aventures van sempre acompanyades de la bona companyia.

Marta Ramírez i Lola Goicoa

AGRUPAMENT

CAMPAMENTS D'ESTIU

FOLLETS

Els més petits de l'AE Pere Rosselló ens vàrem aventurar el dia 15 de juliol a marxar de campaments a Roní. Malgrat que ja a l'anada a l'autocar tots els Follets demanaven als seus caps que volien viure moltes aventures, cap d'ells es podia imaginar els misteris i sorpreses que hi haurien allà a dalt!

El primer dia va costar arribar-hi i habitar el terreny. Per conuiuure tots durant els deu dies calia preparar-lo bé: plantar les tendes perquè aguantin vent i pluja, preparar la intendència sota l'ombra per a guardar-hi el menjar, muntar una cuina, etcètera. El segon dia, però, ens vàrem aixecar tots ben aviat i per sorpresa, els Follets van haver d'anar al túnel del temps. Allà dins estaven a cobert i no hi veïen res. Es tractava d'escotar els sorolls característics d'una època en concret que sentien fora del túnel. Tots junts havien de cridar a l'uníson quina època era per poder sortir del túnel i, un cop sortien, es trobaven uns personatges que els explicaven què passava en aquella època. Com tots sabem, cada època té les seves coses bones i dolentes, i això és el que van descobrir els Follets.

Gràcies al túnel del temps, els Follets van conèixer nòmades de la prehistòria que els van portar d'excursió. També van descobrir l'època grega i els grecs i gregues, els va encantar com de pacífics i democràtics eren però varen haver de trencar amb totes les pressions estètiques que tenien a sobre, pobres grecs! També els van agradar molt les batalles medievals, els cavalls i els bufons, però uff... no hi havia qui aguantés aquells reis que només per portar corona eren tant autoritaris! Vàrem viure l'època de la guerra i vàrem visitar uns búnquers de guerra i es podria dir que d'allò no ens va agradar res! La revolució industrial feia que molts tinguéssim coses però això de no parar de treballar i treballar i fer treballs manuals i més treballs manuals sense parar no ens va agradar tampoc!

En resum, totes les èpoques ens ensenyaven petits valors i coses que volien mantenir o millorar al tornar a casa, l'últim dia tots vàrem reflexionar sobre què ens agradava i què no i com la història ens podia ensenyar, a cadascun, els errors i els progressos per seguir creixent tots junts en un món millor, més fàcil i solidari.

Amb tot això, no es pot oblidar que els deu dies tots vàrem gaudir de l'amor dels Follets, dels caps, de les vetlles de guitarra, dels banys a la bassa, de jugar a la gespa, de fer cabanyes, de fer treballs manuals amb els petits, de prendre el sol, d'observar la lluna i les estrelles, d'arribar cansats al terreny després d'una llarga excursió i de molts petits moments que en el cor dels caps i dels Follets van sumant grans històries i amistats.

LLOPS

Els Llops vam anar a Aransa, un bonic poble que està molt a prop de Martinet, des d'on teníem unes vistes precioses de la Serra del Cadí. Vam estar-hi durant 13 dies i ens va fer bastant bon temps tot i les típiques tempestes estiuenques.

Molt a prop, a uns 20 minuts hi teníem la bassa de la Comabella, plena de freda aigua cristal·lina i envoltada d'una molt frondosa verdor d'avets.

A la meitat dels campaments vam fer una excursió als Estanys de la Pera, a uns 11 km. Allà vam veure cavalls, vaques, ànecs i tot tipus d'aus. També vàrem pujar el cim de Monturull, de més de 2.800m, on podíem veure Andorra, França i Catalunya.

Seguint l'ambientació preparada, vam fer una revolució per tombar el règim i reivindicar els nostres drets. A la vegada, van anar superant la por a les nits fosques.

Els Llops ho van gaudir molt, i nosaltres també. Entre totes i tots vam poder aprendre una mica més sobre com funcionen i quines injustícies i abusos de poder hi ha al món.

RAIERS

Ja s'apropava el 13 de juliol i amb ell, motxilles carregades a les esquenes de tots els Raiers i Raieres de l'AE Pere Rosselló. Arribava el dia més esperat del curs i enfilàvem les escales de l'autocar per dirigir-nos cap a Llavorsí, Pallars Sobirà, destinació on començaríem i acabaríem la ruta al cap de 13 dies. Ganes, il·lusió i nervis governaven en les nostres mirades.

Al primer dia, poc temps vam tenir per descansar que ja ens estàvem enfilant muntanya amunt per arribar a Alendo, un poblet encantador i molt acollidor. Allà però... toparem amb una llibreta! Aquesta llibreta resultà ser el diari d'una noia jueva que vivia a Israel, l'Amin. Cada dia vam anar llegint una mica de les seves inquietuds, les quals ens ajudarien a reflexionar i ens farien créixer dia rere dia com a personetes en aquesta societat.

D'Alendo vam enfilem cap al Bosc de Virós fins a arribar a les Bordes de Virós, ens trobàvem en un lloc meravellós, en mig de la natura i amb un temps que no parava de somriure'ns. Després de passar nit en tendes, ens vam dirigir cap a Àreu, poblet on ens estaríem durant 5 dies. Aquests dies el temps va començar a canviar i s'enfosquia per les tardes, acompanyat d'algunes ruixades. Tot i així ens va permetre poder seguir coneixent l'Amin com havíem estat fent fins llavors. A més a més, tampoc ens va impedir anar d'excursió fins al Pla de Boet, on un cop més agraiïts per la suor i l'esforç dipositat, vam poder gaudir d'un lloc idíl·lic per dinar i fer una bona becaïneteta.

Després dels dies tranquils però apassionants per Àreu, vam tornar a encaminar la ruta, aquest cop ens dirigíem cap a Ainet de Cardós. Però la tempesta ens va atrapar i, després de molts esforços, vam aconseguir fer nit a Alins a cobert per aixoplugar-nos i assecar la gran majoria de les nostres pertinences. Finalment l'endemà vam arribar a Ainet, seguit de Tírvia i fins a Llavorsí on passaríem l'última nit.

Sense adonar-nos-en que ja estàvem fent per últim cop el sac i tota la motxilla... però aquest cop la motxilla pesava més! Alguns potser encara no ho sabien, trigarien alguns dies per acabar-ho d'assimilar... tantes emocions juntes!!! Hi és que els Raiers i Raieres tornaven a casa amb un gran aprenentatge al darrere, havien empatitzat amb l'Amin amb problemes a l'institut, també familiars, en afers socials, polítics i econòmics, també religiosos i a conèixer-se una mica més a un mateix i sobretot créixer aprenent d'uns i altres després d'aquests genials dies de convivència.

CLAN

Els claners van tenir la sort de passar un mes sencer de campaments! La segona quinzena de juliol van anar com a intendents repartits en els campaments de les unitats petites per aprendre i ajudar, ja que aquest nou curs que comença elles i ell ja són nous caps de l'AE Pere Rosselló! Però aquí estem per explicar la segona tanda de campaments

que van viure, la primera quinzena d'agost vam marxar de campaments de Clan de ruta per Mallorca! L'objectiu d'aquests campaments era acabar de treballar temes pendents a l'hora de ser caps, però sense oblidar-nos que aquells eren els seus últims campaments com a "infants" del cau, en els següents ja seran ells els responsables dels infants.

Vam arribar a l'aeroport de Palma de Mallorca i d'allà vam anar a la plaça Espanya de Palma, on havíem quedat amb "na Antònia" el contacte de l'AEIG Jaume I que ens deixaven el seu cau per dormir a Palma de Mallorca, tota una sort i un privilegi! Ens van deixar les claus i tot. El seu cau era al terrat d'una parròquia, amb sales per cada una de les unitats, i hi vam estar la mar de bé les nits que hi vam dormir, la primera i les dues últimes.

El segon dia, vam agafar un autobús cap a Pollença per començar la nostra ruta pel nord-est de s'Illa de Mallorca... A Pollença vam coincidir amb la Festa Major, podent passar així una gran Nit de Swing! Després d'això havíem d'anar ja cap a una bonica cala a passar la nit però la tempesta que es veia venir ens va fer córrer en totes direccions a demanar un lloc on aixoplugar-nos durant la nit. Finalment, una família estiuejant ens va acollir al porxo de sota casa seva, on, molt agraiïts, vam poder passar la nit arrecerats. Els següents tres dies els vam passar a cales idíl·liques només embrutades per sorolloses llanxes i turistes poc curosos. Però quan el sol s'amagava, érem nosaltres i les cabres els únics habitants.

A part de la tranquil·litat, vam conèixer també la cara més dura de Mallorca, platges amb deu guiris per metre quadrat, pobles amb deu còctels per cada metre quadrat... Vam passar per la Platja de Formentor, Alcúdia, Son Serra de Marina, i amb les previsions de pluja de l'última nit que havíem de passar a la platja, ens vam espantar i vam tornar cap a Palma, on teníem un cau de cinc estrelles esperant-nos.

Així doncs, les expectatives dels campaments es van complir àmpliament, ens ho vam passar molt bé, vam fer molta pinya, ens vam omplir d'amor i vam fer activitats molt xules i profundes que ens van ajudar a tots plegats a créixer personalment, a conèixer-nos més entre nosaltres i cadascú a si mateix i treure el millor de cada un.

Textos escrits pels caps de les diferents unitats de l'Agrupament

(Més fotografies a la pàgina següent)

CAMPAMENTS D'ESTIU

Follets

Llops

Raiers

Pioners

Clan

ACAMPADA A LESPÀULES

